

Quan l'Arcadi Duran li digué a Josep Maria Padrós que necessitarien un miracle per reconstruir l'ermita de Sant Onofre, poc s'imaginava que acabava de fer una premonició dels esdeveniments que ocorrien els següents anys.

L'Arcadi i en Josep Maria eren el President i el Secretari del Centre Excursionista de Badalona, una entitat que va néixer el 1951 com a descendent directa de l'Agrupació Excursionista de Badalona, clausurada per les autoritats franquistes el 1941, durant la postguerra més dura.

Els '40 i '50 foren anys d'una gran sordidesa, així que el gener de l'any 1954, la Junta del Centre, sentint-se hereva de la feina de dinamització cultural que havia fet l'AEB, va decidir que caldria intentar retornar aquella dinàmica a la ciutat. Per fer-ho, es va proposar crear dins del CEB un grup per a la defensa del Patrimoni, en la confiança de que moltes persones s'unirien al voltant d'aquest objectiu. Com a inici d'activitats d'aquest grup, es va proposar emprendre la reconstrucció d'una ermita que des de dalt de la Serralada de Marina dominava tot Badalona, l'ermita de Sant Onofre.

En aquells anys només la carretera a Montcada s'enfilava per la Serralada, no hi havia més camins transitables. Així que, per començar la reconstrucció de l'ermita, el camió de la bòbila de l'Arcadi Duran portava els materials fins al coll de la Vallensana i des d'allà els voluntaris els carretejaven a les espatlles al llarg dels 1,3 km que hi ha fins a l'ermita de Sant Onofre. I vet aquí que es produí el primer miracle d'aquesta història: just aquell any 1956 l'emissora Ràdio España de Barcelona va instal·lar les seves antenes al Pla del Campament, a tocar de l'ermita de Sant Onofre. Per fer-ho, es va obrir un camí carreter des del coll de la Vallensana fins al Pla. Amb aquest camí obert, en uns quants caps de setmana de feina, els socis, a pic i pala, el perllongaren fins dalt l'ermita i així el camió pogué pujar els materials fins a peu d'obra, estalviant grans esforços als voluntaris

El mateix any 1956, la intermediació d'un soci davant de les autoritats franquistes, va permetre que la Falange de Barcelona tornés al Centre part del material requisat a l'AEB l'any 1940. Entre altres coses, hi havia tots els exemplars requisats del conegut com a "Llibre de Cabanyes". Aquest llibre havia estat editat l'any 1936 i va demostrar la capacitat d'organització i recerca dels seus socis. Escrit per mossen Salvador Pibernat, tenia per títol "NOTES HISTÒRIQUES DEL VALLÈS. Parròquia de Cabanyes". Se'n va fer una impressió de 1.000 exemplars però el començament de la guerra en va impedir la venda. O sigui que tots els exemplars romangueren dins les caixes originals a la seu de l'AEB del carrer de La Costa fins que l'any 1940 es va produir la clausura i requisició de tot el material de l'entitat. Per tant, quan els llibres van ser retornats des dels locals de la Falange, encara estaven dins les seves caixes originals i excepte alguns exemplars malmesos, la majoria estaven encara en bon estat. Aquest regal inesperat va permetre que, vint anys després de la seva impressió, els llibres es posessin a la venda per aconseguir diners per l'ermita. En un mes van estar venuts i serviren per afrontar les despeses més urgents de la restauració. Aquest doncs, fou el segon miracle.

I el 3r miracle tingué lloc al Palau Episcopal de Barcelona, al costat de la Catedral.

La junta del CEB havia establert que la inauguració de la restauració de l'ermita de Sant Onofre fos el diumenge 3 de novembre de 1957. Dos dies abans, en Josep M. Padrós i en Santiago Díaz, soci entusiasta de la reconstrucció, van anar a demanar al rector de Canyet, Mossèn Joan Baranera, si

podria dir-hi missa el dia de la inauguració.

- De què parreu? Jo no puc beneir ni dir missa fins que el Bisbat hagi donat el permís episcopal, jo creia que només volíeu fer una festa i mai no pensava que els del Centre Excursionista fóssiu gent de Missa- els contestà el rector-.

Ambdós es quedaren ben astorats i se'n anaren corrents al Bisbat de Barcelona on el Secretari del Bisbe els comunicà que per obtenir el permís per oficiar missa en un lloc nou, calia que prèviament un auditor el visités i en certifiqués la idoneïtat. Com que només faltava un dia per la festa, la cosa semblava ja impossible. Però vet aquí que quan els dos organitzadors s'estaven encara dins del Bisbat, aparegué per una porta en Mn. Jaume Fàbregas, professor del seminari i conegut pels badalonins perquè havia participat en les excavacions del dolmen de Castellruf. A l'assabentar-se del problema els digué:

-Quina casualitat, dissabte passat vam anar amb un grup de seminaristes a Sant Onofre i jo puc certificar que el lloc compleix els requisits ja que sóc auditor del Bisbat-.

Ben sorpresos i contents, en Santiago i en Josep Maria tornaren ràpidament a Badalona i, dalt del tramvia, recordaven amb alegria l'ensurt i la sort que havien tingut.

De com va anar la festa d'inauguració amb gegants, balls, autoritats i una munió de gent, de com es va mantenir l'ermita al llarg dels anys i dels molts voluntaris que han seguit cuidant-la malgrat les diverses maltempsades, això ja són altres històries.

Aquest relat està fet a partir de les memòries d'en Josep Maria Padrós Cuyas al facsímil "Abans que la memòria se m'esborri"

Cal tenir un record també als socis que, a més dels ja indicats al text, van ser fonamentals per tirar endavant la reconstrucció: Joan Soler, Marià Bosch, Joan Roig, Antoni Soler, Salvador Cuadreny, Jaume Ribó, Joaquim Font i Cussó, Salvador Franch, Jaume Quinquilla, Martí Vilaró, Jaume Suñol, Jaume Camprubí, Jacint Dunyó, Francesc Navarro, Joan Genové, Ramon Camprubí, Genís Ventura, Xavier Padrós, Pere Camprubí, Pere M. Guitart, Joan Fernández, Ferran Salvador, Dimas Dimas, Joan Marcé, Antoni Ribas, Joan Antoni Padrós, Pere Balart, Joan Soler Amigó, Martí Pascual, August Farsac, Jordi Monés, Vicenç Constantí, Jordi Bel.

Treballs de reconstrucció de l'ermita de Sant Onofre amb l'Arcadi Duran dalt del seu camió. 1956

Festa inauguració reconstrucció Sant Onofre. 1957

